ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 4ης Ιουνίου 1996 *

Στην υπόθεση T-18/96 R,

Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf, ίδρυμα ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Culemborg (Κάτω Χώρες),

Federatie Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, ένωση ολλανδικού δικαίου, με έδρα το Culemborg (Κάτω Χώρες),

εκπροσωπούμενες από τους Martijn van Empel και Thomas Janssens, δικηγόρους Άμστερνταμ και Βρυξελλών αντιστοίχως, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

αιτούντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Wouter Wils, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία οι αιτούντες ζητούν, πρώτον, να αναστολεί η εκτέλεση της αποφάσεως 95/551/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Νοεμβρίου 1995, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.179, 34.202, 216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, ΕΕ L 312, σ. 79), και, δεύτερον, να λάβουν γνώση του περιεχομένου του φακέλου του σχετικού με τη διαδικασία αυτή,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Η Federatie Nederlandse Kraanverhuurbedrijven (ολλανδική ομοσπονδία επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, στο εξής: FNK) είναι τομεακή ένωση που έχει ως καταστατικό σκοπό την οργάνωση των ολλανδικών επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών σε ομοσπονδία, την προώθηση της αναπτύξεως των ολλανδικών επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, την προάσπιση των συμφερόντων των επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, ιδίως δε των μελών της, και τη διευκόλυνση των αμοιβαίων επαφών και της συνεργασίας τους.

2 Το Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf (ίδρυμα πιστοποιήσεως της καταλληλότητας των επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, στο εξής: SCK) είναι ίδρυμα που έχει ως κύριο καταστατικό σκοπό την έκδοση οδηγιών για την οργάνωση των επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, τη χορήγηση πιστοποιητικών στις επιχειρήσεις εκμισθώσεως γερανών, και ιδίως στα μέλη της FNK, τα οποία πληρούν τους όρους των οδηγιών αυτών, και τον έλεγχο της τηρήσεώς τους από τους κατόχους των πιστοποιητικών.

3 Στις 13 Ιανουαρίου 1992 έντεκα επιχειρήσεις εκμισθώσεως γερανών, εκ των οποίων εννέα είναι εγκατεστημένες στις Κάτω Χώρες και δύο στο Βέλγιο, υπέβαλαν καταγγελία κατά του SCK και της FNK. Τους προσάπτουν ότι παραβίασαν τους κανόνες ανταγωνισμού της Συνθήκης ΕΚ, αποκλείοντας από την εκμίσθωση των κινητών γερανών τις επιχειρήσεις για τις οποίες δεν είχαν εκδοθεί πιστοποιητικά από το SCK και επιβάλλοντας σταθερές τιμές για την εκμίσθωση των γερανών αυτών.

4 Το SCK και η FNK κοινοποίησαν στην Επιτροπή τα καταστατικά τους και τους εσωτερικούς κανονισμούς τους στις 15 Ιανουαρίου και 6 Φεβρουαρίου 1992 αντιστοίχως. Και οι δύο ζήτησαν την έκδοση αρνητικής πιστοποιήσεως ή, επικουρικώς, τη χορήγηση εξαιρέσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

5 Στις 29 Νοεμβρίου 1995 η διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής περατώθηκε με την έκδοση της αποφάσεως 95/551/ΕΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΚ (IV/34.179, 34.202, 216 — Stichting Certificatie Kraanverhuurbedrijf και Federatie van Nederlandse Kraanverhuurbedrijven, ΕΕ L 312, σ. 79, στο εξής: απόφαση της Επιτροπής).

6 Κατά το άρθρο 1 της αποφάσεως της Επιτροπής, τα μέλη της FNK εφάρμοσαν σύστημα τιμών αντίθετο προς το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Το σύστημα περιελάμβανε τις «συνιστώμενες τιμές», που ίσχυαν για τις εκμισθώσεις γερανών σε επιχειρήσεις που δεν είναι μέλη της FNK, και τις «τιμές διακανονισμού», που ίσχυαν για τις μισθώσεις που πραγματοποιούνταν μεταξύ των μελών της ενώσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, το σύστημα αυτό επέτρεπε στα μέλη της ενώσεως να προβλέπουν με επαρκή βεβαιότητα την πολιτική τιμών των ανταγωνιστών. Οι επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως συνεννοούνταν μεταξύ τους και με την FNK για τον καθορισμό των τιμών. Υποχρεούνταν να τις τηρούν, ενώ για τη μη τήρηση των τιμών μπορούσε να επιβληθεί η κύρωση διαγραφής της σχετικής επιχειρήσεως, σύμφωνα με το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο d, του καταστατικού της ενώσεως.

Το σύστημα αυτό, το οποίο τέθηκε σε εφαρμογή στις 15 Δεκεμβρίου 1979, καταργήθηκε στις 28 Απριλίου 1992 κατ' εκτέλεση διατάξεως περί ασφαλιστικών μέτρων του προέδρου του Arrondissementsrechtbank te Utrecht της 11ης Φεβρουαρίου 1992, που επέβαλε στην FNK να μην εφαρμόζει πλέον το σύστημα αυτό.

7 Το άρθρο 3 της αποφάσεως της Επιτροπής ορίζει ότι το SCK παρέβη το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης απαγορεύοντας στις συνδεδεμένες με αυτό επιχειρήσεις να μισθώνουν γερανούς από μη συνδεδεμένες επιχειρήσεις (άρθρο 7, δεύτερη περίπτωση, του εσωτερικού κανονισμού). Στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι στο ίδρυμα αυτό μετέχουν, σχεδόν αποκλειστικά, επιχειρήσεις μέλη της FNK. Η Επιτροπή φρονεί ότι η πρόσβαση των αλλοδαπών επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών στην ολλανδική αγορά παρακωλυόταν από τις επιβαλλόμενες από το SCK προϋποθέσεις πιστοποιήσεως, καθόσον οι προϋποθέσεις αυτές συνδέονταν με τη συγκεκριμένη κατάσταση της ολλανδικής αγοράς. Στο πλαίσιο αυτό, η προαναφερθείσα απαγόρευση μισθώσεως είχε ως συνέπεια να καταστήσει κατ' αρχάς πλήρως αδύνατη και στη συνέχεια σχεδόν αδύνατη την πρόσβαση στην ολλανδική αγορά των επιχειρήσεων που είναι εγκατεστημένες εκτός των Κάτω Χωρών.

Η παράβαση διήρκεσε από την 1η Ιανουαρίου 1991 έως τις 4 Ιανουαρίου 1993 (με εξαίρεση την περίοδο από 17 Φεβρουαρίου έως 9 Ιουλίου 1992). Η παράβαση αυτή έπαυσε κατόπιν διατάξεως του Gerechtshof te Amsterdam της 28ης Οκτωβρίου 1993, η οποία επιβεβαίωσε τη διάταξη περί ασφαλιστικών μέτρων του προέδρου του Arrondissementsrechtbank te Utrecht της 6ης Ιουλίου 1993, με την οποία είχε επιβληθεί στο SCK η υποχρέωση να μην εφαρμόζει πλέον την απαγόρευση μισθώσεως.

8 Βάσει ιδίως των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή υποχρέωσε την FNK και το SCK να θέσουν αμέσως τέρμα στις παραβάσεις που τους προσήπτε αντιστοίχως (άρθρα 2 και 4 της αποφάσεως). Περαιτέρω, επέβαλε πρόστιμο 11 500 000 ECU στην FNK και 300 000 ECU στο SCK (άρθρο 5 της αποφάσεως).

9 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Φεβρουαρίου 1996, η FNK και το SCK άσκησαν προσφυγή με την οποία ζητούν, κυρίως, να αναγνωριστεί ότι η απόφαση είναι ανυπόστατη,

επικουρικώς να ακυρωθεί η απόφαση και, επικουρικότερα, να ακυρωθεί μερικώς η απόφαση, ώστε να μην τους επιβληθεί κανένα πρόστιμο.

10 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 185 της Συνθήκης, αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 4 της αποφάσεως που επιτάσσει στο SCK να μην εφαρμόζει την απαγόρευση μισθώσεως την οποία επιβάλλει το άρθρο 7, δεύτερη περίπτωση, του εσωτερικού κανονισμού του ιδρύματος αυτού, καθώς και του άρθρου 5 της ιδίας αποφάσεως, με το οποίο επιβλήθηκαν δύο πρόστιμα στο SCK και στην FNK. Συναφώς, οι αιτούντες ζήτησαν να απαλλαγούν όχι μόνο από την υποχρέωση άμεσης καταβολής του προστίμου, αλλά και από την υποχρέωση «συστάσεως ασφαλείας υπό μορφή τραπεζικής εγγυήσεως ή υπό άλλη μορφή» για να διασφαλιστεί η πληρωμή των προστίμων αυτών. Με το ίδιο δικόγραφο, οι αιτούντες υπέβαλαν αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων με σκοπό να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τους επιτρέψει να λάβουν γνώση του περιεχομένου του φακέλου των υποθέσεων IV/34.179, 34.202 και 34.216.

11 Η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως περί ασφαλιστικών μέτρων στις 20 Φεβρουαρίου 1996.

12 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές τους παρατηρήσεις την 1η Μαρτίου 1996.

13 Με έγγραφο της 4ης Απριλίου 1996, το SCK παραιτήθηκε από την αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 4 της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον η διάταξη αυτή επιτάσσει στο SCK να μην εφαρμόζει πλέον την απαγόρευση μισθώσεως. Οι αιτούντες εμμένουν στα άλλα σημεία της αιτήσεως. Στις παρατηρήσεις της που κατέθεσε στις 12 Απριλίου 1996, η Επιτροπή έλαβε γνώση της μερικής αυτής παραιτήσεως και ζήτησε την καταδίκη του SCK στα αντίστοιχα δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 99 και 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Σκεπτικό

14 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), και με την απόφαση 94/149/ΕΚΑΧ, ΕΚ του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 1994 (ΕΕ L 66, σ. 29), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα απαραίτητα προσωρινά μέτρα.

15 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις σχετικά με τα προσωρινά μέτρα των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ., ως τελευταία σχετική διάταξη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 22ας Απριλίου 1996, T-23/96 R, De Persio κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 1996, σ. II-527, σκέψη 19).

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Όσον αφορά το εκ πρώτης όψεως βάσιμο, οι αιτούντες ισχυρίζονται εκ προοιμίου ότι η απόφαση της Επιτροπής είναι ανυπόστατη. Συναφώς, επισημαίνουν ότι, στο διατακτικό της αποφάσεως, η Επιτροπή δεν αποφαίνεται επί της αιτήσεώς τους περί εξαιρέσεως, η οποία υποβλήθηκε βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, ενώ γίνεται ρητώς μνεία της αιτήσεως αυτής στις αιτιολογικές σκέψεις. Οι αιτούντες υπογραμμίζουν ότι, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, T-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2181, σκέψη 31), όποιες και αν είναι οι αιτιολογικές σκέψεις επί των οποίων ερείδεται η πράξη, μόνο το διατακτικό της μπορεί να παραγάγει έννομα αποτελέσματα. Η απόφαση της Επιτροπής είναι κατά συνέπεια ανυπόστατη.

17 Επικουρικώς, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση της Επιτροπής είναι άκυρη, πρώτον, λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και λόγω της συνακόλουθης παραβάσεως του άρθρου 85, παράγραφοι 1 και 3, της Συνθήκης και, δεύτερον, λόγω προσβολής των δικαιωμάτων υπερασπίσεως.

18 Όσον αφορά τους λόγους που στηρίζονται στην έλλειψη αιτιολογίας και στην παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, οι δύο αιτούντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή έκρινε ότι, εν προκειμένω, το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών επηρεάζεται υπό την έννοια της τελευταίας αυτής διατάξεως χωρίς, ωστόσο, να εφαρμόσει τα κριτήρια που το Πρωτοδικείο υπενθύμισε με την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1994, Τ-77/92, Parker Pen κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-549, σκέψεις 39 και 40).

Περαιτέρω, το SCK αμφισβητεί τον νομικό χαρακτηρισμό που περιλαμβάνεται στην απόφαση της Επιτροπής, σύμφωνα με τον οποίο το SCK είναι επιχείρηση ή ένωση επιχειρήσεων υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Ο χαρακτηρισμός αυτός έρχεται σε αντίθεση με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως με τις αποφάσεις της 23ης Απριλίου 1991, C-41/90, Höfner και Elser (Συλλογή 1991, σ. I-1979), και της 17ης Φεβρουαρίου 1993, C-159/91 και C-160/91, Poucet και Pistre (Συλλογή 1993, σ. I-637). Στη συνέχεια, το SCK ισχυρίζεται ότι, αντίθετα απ' ό,τι συνάγεται από την απόφαση της Επιτροπής, οι προϋποθέσεις προσχωρήσεως στο σύστημα πιστοποιήσεως είναι αντικειμενικές και δεν δημιουργούν δυσμενείς διακρίσεις, αποσκοπούν δε μόνον στην εξασφάλιση ορισμένου επιπέδου ασφαλείας και ποιότητας στους προσχωρούντες.

Κατά την FNK, η Επιτροπή αναφέρεται εσφαλμένως σε σύστημα τιμών το οποίο είχε επιβληθεί στις επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως. Συναφώς, η αιτούσα ισχυρίζεται ότι οι τιμές αυτές προορίζονταν να χρησιμεύσουν ως αντικειμενικό σημείο αφετηρίας για τις διαπραγματεύσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων και ότι, επομένως, δεν είχαν δεσμευτικό αποτέλεσμα.

19 Όσον αφορά τα επιχειρήματα που στηρίζονται στην έλλειψη αιτιολογίας και στην παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, το SCK ισχυρίζεται ότι η απόφαση της Επιτροπής δεν ενέχει καμία εμπεριστατωμένη εκτίμηση δικαιολογούσα τη μη εφαρμογή της διατάξεως αυτής. Αντίθετα όμως απ'

ό,τι ισχυρίζεται η Επιτροπή, το σύστημα του SCK προσφέρει συμπληρωματικές εγγυήσεις σε σχέση με αυτές που προσφέρονται από τη νομοθεσία των Κάτω Χωρών ή από άλλα ενδεχομένως συστήματα. Επί πλέον ένα τέτοιο σύστημα δεν θα μπορούσε να είναι αποτελεσματικό, αν δεν είχε επιβληθεί στα μέλη του ιδρύματος η απαγόρευση να μισθώνουν γερανούς από επιχειρήσεις μη μέλη. Πράγματι, δεν υφίσταται κανένας άλλος τρόπος παροχής στον κύριο του έργου της εγγυήσεως ότι όλοι οι χρησιμοποιούμενοι στο εργοτάξιό του γερανοί πληρούν τις προϋποθέσεις πιστοποιήσεως του ιδρύματος. Εξάλλου, η απαγόρευση αυτή αφορά μόνον την εκ μέρους των επιχειρήσεων που έχουν πιστοποιηθεί από το SCK μίσθωση γερανών και, συνεπώς, ουδόλως επηρεάζει τον ανταγωνισμό στην αγορά εκμισθώσεως γερανών.

Η FNK ισχυρίζεται ότι το σύστημα τιμών της ενώσεως αποβαίνει υπέρ της διαφάνειας στην αγορά. Επιτρέπει στους πελάτες να συγκρίνουν τις υπάρχουσες προσφορές και να οργανώνουν ολόκληρο τον τομέα της μισθώσεως γερανών. Ειδικότερα, οι τιμές διακανονισμού που εφαρμόζονται στις συμβάσεις μισθώσεως μεταξύ των μελών της ενώσεως αυξάνουν την αποτελεσματικότητα του συστήματος, απλοποιώντας τη σύναψη των συμβάσεων αυτών.

20 Δεύτερον, όσον αφορά τον λόγο που στηρίζεται στην προσβολή των δικαιωμάτων υπερασπίσεως, οι αιτούντες υποστηρίζουν, αφενός, ότι η Επιτροπή παραβίασε το άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, διότι εξέδωσε την απόφαση 47 περίπου μήνες μετά την κοινοποίηση των καταστατικών τους και των εσωτερικών κανονισμών τους και απέρριψε τη ρητή αίτησή τους περί ακροάσεως πριν από την έκδοση της αποφάσεως, η οποία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 15, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17), τους στέρησε την προβλεπόμενη από την παράγραφο 5 του ίδιου άρθρου προστασία από την επιβολή προστίμου. Αφετέρου, οι αιτούντες φρονούν ότι η Επιτροπή προέβη σε απαράδεκτα στενή ερμηνεία του δικαιώματός τους να λάβουν γνώση του περιεχομένου του φακέλου της υποθέσεως, όταν ισχυρίστηκε, σε απάντηση της αιτήσεώς τους, ότι είχαν εκπέσει του δικαιώματός τους να λάβουν γνώση του φακέλου, εφόσον δεν είχαν υποβάλει τη σχετική αίτηση μετά τη διαβίβαση της γνωστοποιήσεως των αιτιάσεων και πριν από την απάντηση στις αιτιάσεις αυτές.

21 Τέλος, οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή τους επέβαλε υπερβολικά πρόστιμα σε σχέση με τις φερόμενες ως διαπραχθείσες παραβάσεις καθώς και σε σχέση με την οικονομική τους κατάσταση. Το SCK ισχυρίζεται ειδικότερα ότι την 31η Δεκεμβρίου 1994 διέθετε ρευστότητα ποσού 796 315 ολλανδικών φιορινίων (HFL) και ενεργητικό συνολικού ύψους 955 407 HFL, ενώ τα βραχυπρόθεσμα χρέη της ανέρχονταν σε 849 208 HFL. Κατά το SCK, η καταβολή του καθορισθέντος από την Επιτροπή προστίμου, ίσου προς 650 000 HFL, θα σημάνει το τέλος του ιδρύματος. Η FNK υπογραμμίζει ότι την 31η Δεκεμβρίου 1994 διέθετε ρευστότητα ποσού 318 554 HFL και ενεργητικό συνολικού ύψους 992 481 HFL. Εξ αυτών συνάγει ότι δεν είναι σε θέση να καταβάλει πρόστιμο ίσο προς 24 000 000 HFL. Οι αιτούντες προσθέτουν ότι η απόφαση δεν παραθέτει τα στοιχεία βάσει των οποίων υπολογίστηκαν τα ποσά των προστίμων.

22 Επί της προϋποθέσεως του επείγοντος, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι, λόγω του υπερβολικού ύψους των προστίμων, δεν μπορούν ούτε να καταβάλουν τα πρόστιμα αυτά ούτε να παράσχουν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επί της ουσίας την τραπεζική εγγύηση που ζήτησε η Επιτροπή. Κατά τους αιτούντες, οι τράπεζες με τις οποίες ήλθαν σε επαφή αρνήθηκαν να τους παράσχουν την εγγύηση αυτή. Αν δεν τους χορηγηθεί η αιτούμενη βάσει του άρθρου 185 της Συνθήκης αναστολή εκτελέσεως, η FNK και το SCK θα εκτεθούν συνεπώς στον κίνδυνο άμεσης πτώχευσης. Λαμβανομένου υπόψη ότι η ζημία που τους απειλεί είναι ανεπανόρθωτη, η Επιτροπή δεν έχει κανένα συμφέρον να προβεί στην άμεση εκτέλεση της αποφάσεως όσον αφορά την καταβολή του προστίμου.

23 Όσον αφορά το εκ πρώτης όψεως βάσιμο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αντίθετα απ' ό,τι υποστηρίζουν οι αιτούντες, εξέτασε, ιδιαίτερα στις σκέψεις 32 έως 39 της αποφάσεώς της, τα επιχειρήματα που προβάλλουν η FNK και το SCK προς στήριξη της αιτήσεώς τους περί χορηγήσεως εξαιρέσεως βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης.

24 Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί παραβιάσεως του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών πράγματι επηρεάζεται. Πράγματι, εφόσον οι εν λόγω γερανοί μπορούν να μετακινούνται, είναι ενδεχόμενο να επιδιώκουν και επιχειρήσεις άλλων κρατών μελών την πρόσβαση στην αγορά των Κάτω Χωρών. Αυτό επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι δύο εκ των καταγγελλουσών είναι βελγικές επιχειρήσεις.

Η Επιτροπή φρονεί ότι το SCK κακώς αμφισβητεί τον χαρακτηρισμό του στην προσβαλλομένη απόφαση ως «επιχειρήσεως», υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Το SCK δεν είναι δηλαδή οργανισμός δημοσίου δικαίου, αλλά «ίδρυμα» με εμπορικές δραστηριότητες, αντικείμενο των οποίων είναι η επ' αμοιβή πιστοποίηση των επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών. Επομένως, το ίδρυμα αυτό είναι επιχείρηση υπό την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η καθής προσθέτει ότι οι αιτούντες παρερμηνεύουν την αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως ισχυριζόμενοι ότι η Επιτροπή δεν κατέδειξε ότι οι τιμές της FNK περιορίζουν τον ανταγωνισμό. Συναφώς, η Επιτροπή παραθέτει το σημείο 20 της αποφάσεώς της, σύμφωνα με το οποίο το σύστημα περιλαμβάνει μια καταστατική υποχρέωση εφαρμογής «αποδεκτών τιμών» καθώς και ένα μηχανισμό επιβολής κυρώσεων με σκοπό τη διασφάλιση της τηρήσεως της υποχρεώσεως αυτής από τα μέλη της FNK.

25 Όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αιτούντες δεν προσκόμισαν κανένα στοιχείο που να μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση την ορθότητα της αιτιολογίας της αποφάσεως. Ειδικότερα, οι αιτούντες δεν κατέδειξαν ότι το σύστημα πιστοποιήσεως είναι αποτελεσματικότερο απ' ό,τι οι νομικοί κανόνες και ότι η απαγόρευση μισθώσεως είναι απαραίτητη. Δεδομένου δε ότι η Επιτροπή μπορεί να αρνηθεί τη χορήγηση εξαιρέσεως ακόμα και χωρίς να εξετάσει όλες τις προϋποθέσεις του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, η διαπίστωση αυτή αρκεί για να δικαιολογήσει την απόρριψη της αιτήσεως περί χορηγήσεως εξαιρέσεως που υπέβαλαν το SCK και η FNK.

26 Η Επιτροπή αρνείται ότι πρόσβαλε τα δικαιώματα υπερασπίσεως των αιτούντων. Λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, εξέδωσε την απόφαση εντός εύλογης προθεσμίας. Ούτε η παράλειψη ακροάσεως του SCK και της FNK πριν από την έκδοση της ληφθείσας βάσει του άρθρου 15, παράγραφος 6, του κανονισμού 17 αποφάσεως συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων της υπερασπίσεως. Καμία διάταξη δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να προβεί σε ακρόαση των μερών. Η διαβούλευση αυτή ενδέχεται να είναι απαραίτητη μόνον όταν συντρέχουν ιδιαίτερα πραγματικά περιστατικά. Τέλος, η Επιτροπή δεν πρόσβαλε το δικαίωμα των αιτούντων να λάβουν γνώση του περιεχομένου του φακέλου της υποθέσεως, αφού οι αιτούντες μπορούσαν να λάβουν γνώση του περιεχομένου αυτού πριν από την έκδοση της αποφάσεως και μετά από τη διαβίβαση της γνωστοποιήσεως των αιτιάσεων.

27 Η Επιτροπή φρονεί ότι το επιβληθέν στο SCK πρόστιμο των 300 000 ECU δεν μπορεί να θεωρηθεί, ακόμη και ως απόλυτη αξία, ως υπερβολικό. Ούτε το επιβληθέν στην FNK πρόστιμο των 11 500 000 ECU είναι υπερβολικό, αν ληφθεί υπόψη ο κύκλος εργασιών των μελών της FNK, ο οποίος, σύμφωνα με τη νομολογία του Πρωτοδικείου (απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1995, T-29/92, SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-289, σκέψη 385), πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό του ποσού του προστίμου. Το ότι το πρόστιμο αυτό δεν είναι υπερβολικό οφείλεται επίσης στη διάρκεια της παραβάσεως, που είναι ανώτερη των δέκα ετών.

28 Ως προς το επείγον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αιτούντες δεν κατέδειξαν την άμεση απειλή πτωχεύσεως στην οποία ισχυρίζονται ότι εκτίθενται. Τα προσκομισθέντα αριθμητικά στοιχεία αποτυπώνουν στην πραγματικότητα την κατάσταση μόνο που επικρατούσε στιγμιαία στις 31 Δεκεμβρίου 1994, ενώ η φερεγγυότητα πρέπει να εκτιμάται βάσει των διαχρονικών χρηματικών ροών. Η δε FNK παρέλειψε να εξετάσει τη δυνατότητα να καταβάλουν οι επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως το πρόστιμο των 11 500 000 ECU ή να προβούν στη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως, ενώ το ποσό του προστίμου αυτού πόρρω απέχει του ανωτάτου ορίου του 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών των επιχειρήσεων αυτών.

29 Τέλος, η καθής υποστηρίζει ότι οι αιτούντες δεν κατέδειξαν το επείγον της λήψεως μέτρου που να τους επιτρέπει να λάβουν γνώση του περιεχομένου του φακέλου και ότι, εν πάση περιπτώσει, με το αίτημα αυτό δεν ζητείται στην πραγματικότητα η λήψη προσωρινού μέτρου, κατά το άρθρο 186 της Συνθήκης, αλλά μάλλον η λήψη μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας ή η διεξαγωγή αποδείξεων, όπως προβλέπεται στα άρθρα 64 και 65 έως 67 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου αντιστοίχως.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

30 Σε συνέχεια της μερικής παραιτήσεως των αιτούντων, η οποία αφορά την αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 4 της αποφάσεως, που επιβάλλει στο SCK να μην εφαρμόζει τη «ρήτρα απαγορεύσεως μισθώσεως», η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 7, δεύτερη περίπτωση, του εσωτερικού κανονισμού του

ιδρύματος αυτού, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής καλείται να αποφανθεί μόνον επί της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 5 της αποφάσεως της Επιτροπής και επί της αιτήσεως λήψεως μέτρου με το οποίο να επιτρέψει στους αιτούντες να λάβουν γνώση του φακέλου της επίμαχης διοικητικής διαδικασίας.

31 Όσον αφορά την πρώτη αίτηση, με την οποία ζητείται η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, καθόσον επιβάλλεται, με το άρθρο 5, πρόστιμο 11 500 000 ECU στην FNK και 300 000 ECU στο SCK, επισημαίνεται ότι, με τις γραπτές και προφορικές παρατηρήσεις της, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι είναι διατεθειμένη να εγκρίνει την τμηματική καταβολή των προστίμων αυτών, υπό τον όρο ότι θα συσταθεί τραπεζική εγγύηση καλύπτουσα ανά πάσα στιγμή το υπόλοιπο προς καταβολή ποσό. Συνεπώς, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής πρέπει να εκτιμήσει το επείγον του αιτουμένου μέτρου εξετάζοντας όχι μόνον αν η καταβολή του προστίμου, πριν την έκδοση της αποφάσεως επί της ουσίας, μπορεί να προξενήσει στο SCK και την FNK σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, η οποία δεν θα μπορεί να αποκατασταθεί, ακόμη και αν η προσβαλλομένη απόφαση ακυρωθεί από το Πρωτοδικείο, αλλά και αν η απλή σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως μπορεί να προξενήσει την ίδια σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία (βλ., ως τελευταία σχετική διάταξη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 11ης Αυγούστου 1995, T-104/95 R, Τσιμέντα Χαλκίδος κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2235, σκέψη 19).

32 Συναφώς, οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι, λαμβανομένης υπόψη της οικονομικής τους καταστάσεως, η καταβολή του προστίμου στην Επιτροπή ή, εναλλακτικώς, η παροχή εγγυήσεως, με τα συναφή έξοδα δεν μπορεί παρά να επιφέρει την εξαφάνισή τους. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, αναφέρονται στην κατάσταση της περιουσίας τους στις 31 Δεκεμβρίου 1994 (βλ. σκέψη 21 της παρούσας διατάξεως). Επί πλέον, προσκομίζουν δύο έγγραφα, φέροντα ημερομηνία 4 και 10 Ιανουαρίου 1995, δύο ολλανδικών τραπεζών που αρνούνται να τους χορηγήσουν τραπεζική εγγύηση που να καλύπτει αντιστοίχως 300 000 ECU και 11 500 000 ECU, ενόψει ιδίως της ανεπαρκείας της περιουσίας τους και των ασφαλειών που έχουν παράσχει προς τις τράπεζες. Η δε Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το SCK και η FNK εξέθεσαν την οικονομική τους κατάσταση χωρίς να λάβουν υπόψη το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως, που ωφελούνται επίσης από το σύστημα πιστοποιήσεως που έχει δημιουργήσει το ίδρυμα, έχουν συνολικό κύκλο εργασιών 200 000 000 ECU. Επομένως, το επιβληθέν στο SCK πρόστιμο είναι πολύ μικρό σε σχέση με τον κύκλο εργασιών αυτόν και το επιβληθέν στην FNK πρόστιμο δεν αντιπροσωπεύει παρά το 5 % του συνολικού αυτού κύκλου εργασιών.

33 Υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το ανώτατο όριο του προστίμου, ίσο προς το 10 % του κύκλου εργασιών που έχει πραγματοποιηθεί κατά την προηγούμενη οικονομική χρήση (άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17), πρέπει να υπολογίζεται σε σχέση με τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιήθηκε από καθεμία εκ των επιχειρήσεων που μετέχουν στις επίμαχες συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές και, στην περίπτωση που η παράβαση τελείται μέσω αποφάσεως ενώσεως επιχειρήσεων, από το σύνολο των επιχειρήσεων μελών της ενώσεως, τουλάχιστον εφόσον είναι δυνατή, κατά τους εσωτερικούς κανόνες λειτουργίας της ενώσεως, η γένεση ευθύνης των μελών της για τις ενέργειές της. Η ανάλυση αυτή βασίζεται στην αντίληψη ότι η επιρροή που ασκεί μια ένωση επιχειρήσεων στην αγορά δεν εξαρτάται από τον δικό της «κύκλο εργασιών», από τον οποίο δεν προκύπτει ούτε το μέγεθος ούτε η οικονομική ισχύ της, αλλά από τον κύκλο εργασιών των μελών της, ο οποίος αποτελεί ένδειξη του μεγέθους και της οικονομικής της ισχύος (αποφάσεις του Πρωτοδικείου SPO κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 385, και της 23ης Φεβρουαρίου 1994, T-39/92 και T-40/92, CB και Europay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-49, σκέψη 137).

34 Εν προκειμένω, τα καταστατικά και οι εσωτερικοί κανονισμοί της FNK και του SCK περιλαμβάνουν διατάξεις που επιτρέπουν τη γένεση ευθύνης των επιχειρήσεων εκμισθώσεως γερανών, μελών της ενώσεως και/ή αποδεκτών των υπηρεσιών του ιδρύματος, για τις πράξεις της FNK ή του SCK.

Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής (σημεία 10 και 20), το άρθρο 6, παράγραφος 1, του καταστατικού της FNK προβλέπει ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται σύμφωνα με το καταστατικό και τον εσωτερικό κανονισμό δεσμεύουν τα μέλη. Περαιτέρω, το άρθρο 10, παράγραφος 1, στοιχείο δ', του ιδίου καταστατικού ορίζει ότι κάθε μέλος που παραβιάζει τις αποφάσεις αυτές μπορεί να διαγραφεί από την ένωση. Όσον αφορά ιδίως την εφαρμογή των συνιστωμένων τιμών και των τιμών διακανονισμού, δηλαδή την παράβαση για την οποία η Επιτροπή επέβαλε κυρώσεις, στην απόφαση της Επιτροπής γίνεται μνεία του άρθρου 3, στοιχείο β', του εσωτερικού κανονισμού, σύμφωνα με το οποίο τα μέλη της FNK πρέπει να χρεώνουν αποδεκτές τιμές. Στην απόφαση γίνεται επίσης μνεία του άρθρου 3, στοιχείο γ', το οποίο υποχρεώνει τα μέλη να εφαρμόζουν τους καθορισθέντες από την ένωση γενικούς όρους, οι οποίοι παραπέμπουν στις συνιστώμενες από αυτήν τιμές. Οι αιτούντες αμφισβητούν ότι οι κανόνες αυτοί μπορούν να ερμηνεύονται ως συνιστώντες ένα δεσμευτικό σύστημα τιμών, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι οι τιμές στις οποίες αναφέρεται η Επιτροπή είναι μόνον συνιστώμενες τιμές και συνιστούν «παραδείγματα εκτιμήσεων» τα οποία χρησιμοποιούνται ως «αφετηρία» στις διαπραγματεύσεις μεταξύ των επιχειρήσεων. Πάντως, επισημαίνεται ότι κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει, εκ πρώτης όψεως, την

αμφισβήτηση του γεγονότος ότι η τήρηση των τιμών εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των επιχειρήσεων που τις αποδέχονταν. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της αιτήσεως περί ασφαλιστικών μέτρων προκύπτει ότι οι ίδιοι οι αιτούντες θεωρούν το σύστημα αυτό ως «διαρθρωμένο σύστημα τιμών» ικανό να οργανώσει την αγορά εκμισθώσεως γερανών (σημεία 95 έως 97 της αιτήσεως περί ασφαλιστικών μέτρων).

Περαιτέρω το SCK δεν αρνείται ότι οι διατάξεις του καταστατικού του και του εσωτερικού κανονισμού του είναι δεσμευτικές. Ειδικότερα υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού του, οι κάτοχοι του πιστοποιητικού το οποίο εκδίδει υποχρεούνται «να παρέχουν μόνον γερανούς οι οποίοι θα φέρουν ένδειξη (του εν λόγω) πιστοποιητικού εν ισχύι» (σημείο 17 της αιτήσεως περί ασφαλιστικών μέτρων). Επομένως, είναι σαφές ότι οι επιχειρήσεις αποδέκτες των υπηρεσιών του SCK υποχρεούνταν να τηρούν τις προαναφερθείσες διατάξεις και ιδίως τη σχετική με την απαγόρευση μισθώσεως, η οποία αποτέλεσε αντικείμενο διαπιστώσεως παραβάσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

Βάσει των σκέψεων αυτών, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει ότι, εκ πρώτης όψεως, οι επιχειρήσεις εκμισθώσεως γερανών συμμορφώνονταν προς τις διατάξεις της ενώσεως και του ιδρύματος. Συνεπώς, τα αντικειμενικά συμφέροντα των αιτούντων δεν μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να θεωρηθούν αυτοτελή έναντι των συμφερόντων των επιχειρήσεων που προσχωρούν στην FNK και/ή είναι αποδέκτες των υπηρεσιών του SCK.

35 Επομένως, κατά την προαναφερθείσα νομολογία, ο κίνδυνος σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που θα προέκυπτε από την καταβολή των επιβληθέντων προστίμων ή από τη σύσταση τραπεζικών εγγυήσεων πρέπει να εκτιμηθεί αφού ληφθούν υπόψη το μέγεθος και η οικονομική ισχύς των επιχειρήσεων μελών της ενώσεως και/ή δικαιούχων των υπηρεσιών του ιδρύματος.

36 Όσον αφορά πάντως την FNK, οι αιτούντες και η καθής τόνισαν ότι ο συνολικός κύκλος εργασιών των επιχειρήσεων μελών της ενώσεως αυτής είναι περίπου 180 έως 200 000 000 ECU. Εν απουσία αντιθέτων δικαιολογητικών στοιχείων, υφίσταται επομένως το τεκμήριο ότι οι επιχειρήσεις αυτές διαθέτουν επαρκή οικονομική ισχύ για να καταβάλουν πρόστιμο που να αντιστοιχεί στο 5 ή 6,5 % περίπου αυτού του κύκλου εργασιών ή, a fortiori, για να παράσχουν ανάλογη τραπεζική εγγύηση. Συνεπώς, η εκτέλεση του άρθρου 5 της αποφάσεως της Επιτροπής πριν το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της ουσίας δεν μπορεί

να προξενήσει τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, την οποία ισχυρίζονται οι αιτούντες ότι θα υποστεί η ένωση, δηλαδή την πτώχευσή της.

37 Η ίδια ανάλυση ισχύει για την εκτίμηση του κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που θα προξενούσε, κατά το SCK, η άμεση εκτέλεση της υποχρεώσεώς του να καταβάλει το πρόστιμο των 300 000 ECU που προβλέπεται στο άρθρο 5 της αποφάσεως ή να παράσχει τραπεζική εγγύηση για να διασφαλίσει την καταβολή αυτή. Ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει ότι, ακόμη και αν το SCK είναι ίδρυμα και πρέπει συνεπώς, αντίθετα απ' ό,τι η ένωση, να ενεργεί αυτοτελώς έναντι των επιχειρήσεων που εισφέρουν στο ενεργητικό του, προκύπτει σαφώς από τον φάκελο της υποθέσεως ότι το SCK ενεργεί στο πλαίσιο της FNK, ασκεί τις ίδιες δραστηριότητες και επιδιώκει τους ίδιους στόχους με αυτήν.

Πολλά στοιχεία οδηγούν στο συμπέρασμα αυτό. Πρώτον, το SCK ιδρύθηκε από πληρεξούσιο της FNK. Δεύτερον, σύμφωνα με την απόφαση της Επιτροπής, επτά μόνο από τις 190 υπαγόμενες στο SCK το 1994 επιχειρήσεις δεν ήταν μέλη της FNK, αναλογία που φαίνεται ότι αυξήθηκε έκτοτε, αλλά δεν υπερβαίνει επί του παρόντος το 11 έως 13 %, σύμφωνα με τα προσκομισθέντα από τους αιτούντες κατά την ακρόαση στοιχεία. Τρίτον, το αρχικό καταστατικό του SCK προέβλεπε ότι το ίδρυμα έχει ως σκοπό να απευθύνει στα μέλη της FNK οδηγίες για την οργάνωση της δραστηριότητας εκμισθώσεως γερανών, να χορηγεί πιστοποιητικά στα μέλη της FNK που συμμορφώνονται προς τις οδηγίες αυτές και να ελέγχει εάν οι κάτοχοι των πιστοποιητικών τηρούν τις οδηγίες αυτές (άρθρο 2 του αρχικού καταστατικού του SCK). Τέταρτον, από την απόφαση της Επιτροπής προκύπτει ότι μέχρι το 1987 η εσωτερική οργάνωση του SCK ρυθμιζόταν από το αρχικό καταστατικό, το οποίο προέβλεπε ότι το SCK διαχειριζόταν ένα συμβούλιο, τα μέλη του οποίου διορίζονταν και ανακαλούνταν από τους διαχειριστές της FNK (άρθρο 5, παράγραφος 2, του καταστατικού), και ότι, επιπλέον, το συμβούλιο αυτό επικουρείτο και ελεγχόταν από συμβουλευτική επιτροπή, τα μέλη της οποίας διορίζονταν και ανακαλούνταν από το συμβούλιο κατόπιν συμφωνίας με τους διαχειριστές της FNK (άρθρο 7, παράγραφος 1, του καταστατικού). Κατόπιν τροποποιήσεως του καταστατικού στις 15 Δεκεμβρίου 1987, οι σχέσεις μεταξύ SCK και FNK περιορίστηκαν. Εντούτοις παραμένουν πολύ στενές αφού, όπως επισήμαναν οι αιτούντες κατά την ακρόασή τους, δύο από τα τέσσερα μέλη του διοικητικού συμβουλίου διορίζονται ακόμη από την FNK και στην ομάδα των εμπειρογνωμόνων (ονομασία της συμβουλευτικής επιτροπής από τις 20 Ιουνίου 1994) δύο μέλη μετέχουν επ' ονόματι της FNK, ενώ τα άλλα μέλη αντιπροσωπεύουν τους αιτούντες την παροχή των υπηρεσιών του, τους προμηθευτές και τις δημόσιες αρχές.

38 Ενόψει όλων αυτών των στοιχείων, η οικονομική κατάσταση του SCK πρέπει να εκτιμηθεί λαμβανομένων υπόψη των δεσμών του ιδρύματος αυτού με την FNK και, επομένως, με τις επιχειρήσεις μέλη της ενώσεως αυτής. Προκειμένου να εκτιμηθεί η δυνατότητα του SCK να καταβάλει το πρόστιμο ή να συστήσει την τραπεζική εγγύηση που απαιτεί εναλλακτικά η Επιτροπή, ενδείκνυται επομένως να ληφθεί υπόψη η οικονομική ισχύς των εταιριών που είναι αποδέκτες των υπηρεσιών του ιδρύματος (βλ., ως τελευταία σχετική διάταξη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 21ης Δεκεμβρίου 1994, T-295/94 R, Buchmann κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1265, σκέψη 26).

39 Βάσει των ίδιων σκέψεων που αναπτύχθηκαν σχετικά με την εκτίμηση της οικονομικής καταστάσεως της FNK, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει ότι οι επιχειρήσεις αποδέκτες των υπηρεσιών του SCK φαίνονται εκ πρώτης όψεως να είναι σε θέση να καταβάλουν το πρόστιμο και, κατά μείζονα λόγο, να παράσχουν την απαραίτητη βοήθεια για τη σύσταση της τραπεζικής εγγυήσεως που να καλύπτει το επιβληθέν με το άρθρο 5, παράγραφος 2, της αποφάσεως της Επιτροπής πρόστιμο. Υπό τις συνθήκες αυτές, η εκτέλεση της ανωτέρω διατάξεως δεν ενέχει τον κίνδυνο να επιφέρει, αντίθετα προς αυτά που ισχυρίζονται οι αιτούντες, την εξαφάνιση του SCK.

40 Συνεπώς, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως του άρθρου 5 της αποφάσεως της Επιτροπής πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί αν οι λόγοι και τα επιχειρήματα που επικαλείται το προσφεύγον προς στήριξη της κύριας προσφυγής είναι, εκ πρώτης όψεως, βάσιμα.

41 Τέλος, προκειμένου για το αίτημα των αιτούντων να υποχρεωθεί η Επιτροπή να τους επιτρέψει να λάβουν γνώση του φακέλου των υποθέσεών τους IV/34.179, 34.202 και 34.216, επισημαίνεται ότι το αιτούμενο μέτρο περιλαμβάνεται, κατ' αρχήν, στα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας ή στα αποδεικτικά μέσα, τα οποία εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Πρωτοδικείου (άρθρα 64 έως 67 του Κανονισμού Διαδικασίας), και όχι στα προσωρινά μέτρα που διατάσσονται στο πλαίσιο μιας διαδικασίας περί ασφαλιστικών μέτρων. Συναφώς, από τη νομολογία συνάγεται ότι, σε περίπτωση που η Επιτροπή δεν έχει επιτρέψει σε μετέχοντα στη διοικητική διαδικασία να λάβει γνώση του φακέλου, στο Πρωτοδικείο εναπόκειται να εκτιμήσει εάν είναι σκόπιμο να το επιτρέψει κατά τη διάρκεια της κύριας διαδικασίας, για να μπορέσει ο μεν ενδιαφερόμενος να αμυνθεί, το δε Πρωτοδικείο να εξετάσει, εν γνώσει της καταστάσεως, τους

λόγους και τα επιχειρήματα που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76, Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 215, σκέψη 15).

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 4 Ιουνίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio